

Stran / Page: 16.1

Doseg / Reach: 66000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 2433 cm2

1 / 7

Teja Glažar, igralka **SNG Nova Gorica** in prejemnica nagrade Združenja dramskih umetnikov za življenjsko delo

“A si boš kar v čevljih prala noge? Super!”

Angelina v *Duohtarju pod mus*, Natalija Štefančič v *Gospe ministrici*, priletna oboževalka maršala v *Kako smo ljubili tovariša Tita*, gospa Cini v *Kaj je resnica?* in Vojnica v *Stričku Vanji*. Dokler si lahko zapomni besedila vlog, ki jih danes igra v petih predstavah, je za igralko Tejo Glažar upokojevek nesmisel. Igrala je naivne, nato nenavadne in globoke, zdaj najraje malce hudobne ženske. Jeseni bo že 42 let, odkar nastopa na odru novogoriškega gledališča, ki ga še danes s toplino imenuje PDG (Primorsko dramsko gledališče). Pred kratkim se je razveselila nagrade Združenja dramskih umetnikov Slovenije - odličja Marija Vera za življenjsko delo, čeprav zadnje besede na odrskih deskah brez dvoma še ni izrekla.

► Obstaja vloga, za katero bi zamenjali nagrado za življenjsko delo?

“Ne. Ko sem lani doživela možgansko kap in mi je zdravnik rekel, da sem čudežno preživela, se mi vsak dan zdi presežek, neka nova vrednost. Ko se zjutraj zbudim in rečem, o, aha, videti je, bo šlo še ta dan. Zdaj si v bistvu ne želim ničesar. Vse, kar pride, je že več od tega.”

► Kako pa je pravzaprav gledališče stopilo v vaše življenje?

“To pa je zapletena zgodba. Ne bi vedela, ali so tega krivi konji ali to, da sem stanovala zraven gledališča v Mariboru in sem vsak dan hodila mimo na gimnazijo. Ne vem čisto natančno. Morda je pa vse to skupaj.”

► Vsega so krivi konji?!

“S sestro sva jahali v mariborskem jahalnem klubu. Imela sem morda 17 let, ko so snemali francosko-jugoslovansko koprodukcijo Rimske device v Beogradu. Potrebovali so ogromno devic, ki so znale jahati. In teh je bilo v takratni Jugoslaviji zelo malo, saj to ni bil posebej popularen šport. Tako, da so nas po vsej Lugi nabrali komaj za dve prvi vrsti, ostalo pa so bili fantje, oblečeni v

dekleta, kar je bilo videti zelo hecno. Tako smo šli snemat v Beograd, kjer sem dobila malo vlogico z nekaj stavki v francoščini, pa še tri tedne snemanja v Parizu. To je bilo prvič, da sem sploh šla v tujino, potovala z letalom. To je bila dogodivščina! A takrat še nisem razmišljala, da bi igrala, se ukvarjala z gledališčem. Zame je bilo bolj pomembno postati jockey, jahati. Bila sem suha in majhna, izpolnjevala sem pogoje, da bi to lahko tudi postala. A medtem sem

obiskovala šolo za oblikovanje v Zagrebu, oddelek za grafiko in slikarstvo. Nekdo je pač mislil, da sem za to nadarjena, pa sploh nisem bila. To je bila pomota. (smeh) Ko sem zaključila, sem želela nadaljevati na akademiji, ampak v tistih časih to ni bil poklic za žensko. Kako bo ženska slikarka, so se spraševali. Tudi mama me pri tem ne bi podpirala. Nisem vedela, kaj naj storim, nakar sem ugotovila, da ima edino še igralska akademija sprejemne izpite. Saj nisem nameravala postati igralka, a potrebovala sem status študenta. Na sprejemne me je pripravljaj Stanko Potisk, igralec iz Celja, ki je tudi jahal v našem klubu. Jaz pa nisem imela nobenega upanja, da

bom izpite kdaj naredila. Usoda nato naredi svoje. Kljub temu da nisem znala naštet niti enega slovenskega igralca, so me sprejeli. Pri nas doma nismo hodili v gledališče. Mama nas je peljala samo v opero ali pa na balet.”

► Kaj vas je po prvem letu zadržalo? Očitno ne status študenta.

“Ja, v drugem bi morala pustiti študij, ker smo bili doma zelo revni. Mama je bila vdova in preprosto nisem imela od česa živeti. Nekoč, ko že tretji dan nisem imela čisto nič za pod zob, je to ugotovil Radko Polič. Ko sem mu pojasnila, da nimam štipendije, me je prijel za „roko in me peljal k svojemu stricu. In je rekel: Poslušaj ti stric, moja sošolka ne more več študirati, ker nima denarja, dajte ji štipendijo. In res mi je takoj priskrbel štipendijo kranjskega gledališča, ki sicer takrat še ni obstajalo, ampak so rekli, da ga bodo že nekoč odprli. In tako se moram danes zahvaliti konjem in Poliču, ki se mu pravzaprav do danes še nisem. Bil je splet

okoliščin. Očitno se je moralo tako zgoditi.”

► Kdaj ste pa med tem študijem spoznali, da želite postati igralka?

“Mislim, da šele čisto na koncu akademije, konec tretjega ali četrtega letnika, ko smo z Jurijem Součkom delali Sartra. Takrat me je začela igra zares zanimati. Pa čeprav so bile tam krasne lepote, ki so vse že prej igrale. Imele so izkušnje, tako da nisem gojila upanja, da mi bo uspelo. Ampak, evo, zgodilo se je drugače.”

► Kdo vas je podprl, da ste pridobili dovolj samozavesti?

“Mislim, da profesorica Vida Juvanova, žena Slavka Jana. Ona je tudi prepričala žirijo, da me je sprejela. Ves študij me je zelo podpirala. Bila sem skrajno konservativno vzgojena, zelo sramežljiva, asocialna. Mama je vedno govorila, da naj ne rinem v ospredje, naj se raje umaknem. Skratka nasprotno od tega, kar v tem poklicu potrebuješ, samozavest, namreč. Bila sem izredno občutljiva. K odpiranju se me poleg profesorice spodbujali tudi sošolci Rac, Dare Valič ...”

► Kako pa ste se soočali s tremo?

“Treme pravzaprav nisem imela. Prav zato, ker nisem bila prepričana, da ne bom os:ala v tem poklicu. Trema sem dobila šele, ko sem prišla v Novo Gorico. Po prvi predstavi, ko so mi v časopisu napisali zelo dobro kritiko. Prej sem si domišljala, da me nihče ne opazi. Predstavljal sem si, da je pozornost na drugih. Potem pa sem se tako ustrašila, da sem odtlej le imela trema. Začutila sem odgovornost, ki jo imaš, če se pojaviš pred ljudmi, pred avnostjo, ki te lahko ocenjuje. Prej se tega sploh nisem zavedala.”

► Je sploh kdaj čas za nagrado

za življenjsko delo?

“Ne vem, ker sem jo dobila šele sedaj. Po eni strani misliš, da je že konec vsega. Češ, če si jo dobil za življenjsko delo, si končal svojo pot. Po drugi strani pa je lahko tudi vzpodbuda za še kaj.”

► Kako ste jo vi doživeli?

“Na začetku sem bila predvsem zelo presenečena, saj se me po navadi nagrade ognejo v velikem loku. Obenem pa moram priznati, da sem bila tudi iskreno vesela, saj je to vendarle nagrada stroke, cehovska nagrada, ki ti jo podelijo tvoji kolegi in kolegice, ki se najbolj spoznajo na naš poklic. Prav zato sem še posebej počaščena.”

► Pravite, da so se vas nagrade izogibale. Ste kdaj čutili, da ste ustvarili vlogo, ki si zasluži nagrado?

“Vsekakor na Boršnikovem srečanju. Žirija mi je povedala, da bi morala dobiti Boršnikovo nagrado za vlogo v Strniševih Ljudožercih, ampak ker se niso mogli odločiti med dvema kandidatoma, je ni dobila nobena.”

► Za nenavadno, zahtevno vlogo Ibsenove Nore ste leta 1980 prejeli nagrado Sklada Staneta Severja.

“Noro sem tudi rada igrala. Režiral jo je moj sošolec Dušan Mlakar. Ona je na drug način komplicirana. Do konca predstave misliš, da je naivna. Mora se ravnanje po konvencijah svojega časa, na koncu pa se možu upre in odide.”

► So vam taki skrivnostni, večplastni liki blizu?

“Ja, zelo rada jih igram. Ko sem bila mlada, sem morala seveda odigrati ves tisti repertoar princesk in ljubimk, likov, s katerimi nabiraš nekakšno kilometrino, igralsko zoriš. Niso pa toliko zanimivi, saj moraš biti predvsem lepa, simpatična, in teh likov sem res ogromno odigrala. Seveda si potem želiš večplastne vloge, kjer lahko tudi ti pokažeš več. Zadnje čase pa pravzaprav najraje igram starke. Kakšne hudobne starke. To mi je v veliko veselje.”

► Zakaj?

“Kaj pa vem. V moji starosti se čutiš že malo bolj svobodnega, ni ti več treba paziti, kaj poveš, kako se obnašaš, seveda v okviru določenih pravil. In jaz pač obožujem te

starke, starce, ker so vsi tako malo tečni, malo zoprni. Ljudje zanje pravijo, da so hudobni, a so samo svobodnejši.”

► Imajo občutek, da za svoje besede ne bodo doživeli strašnih posledic?

“Ja, in ni treba biti vsakomur všečen. Ko si mlad, se trudiš ugajati večini. Pa saj tako ali tako ne moreš biti vsem všeč!”

► Je bila kakšna vloga prelomna? Nekateri gledališčniki pravijo, da jih nekatere vloge preganjajo. Da gredo z njimi spat in se zjutraj zbudijo.

“Pravzaprav me vsaka vloga preganja, dokler nisem vsaj približno zadovoljna. Z vsako grem spat, z vsako se zbudim. Mogoče te najbolj preganjajo tiste, pri katerih se težko dokoplješ do optimalnega rezultata, ker si je morda režiser drugače zamislil vlogo, kot si si jo ti. In zato ne prideta skupaj. Nora je bila ena od takšnih težkih vlog. Jokala sem med vajami, jokala po vajah. So tudi zelo lahke vloge, pa take, ki so videti lahke na prvi pogled, pa se kasneje izkažejo za zahtevne. Tako smo denimo delali z Diegom de Breo predstavo Kralj umira, kjer se vloga kraljice ni zdela posebej težka. Nakar je imel režiser čisto drugo vizijo, zelo gibalno in provokativno, in nastala je težka vloga. Predvsem fizično naporna, saj pri mojih letih nismo več tako gibčni. Pa sem tudi to zelo rada igrala.”

► Kaj pa te dni?

“Zadnje čase večinoma

nastopam v komedijah. Dohtar pod mus, Gospa ministrica, Kako smo ljubili tovariša Tita ... Tu imaš pa drugo veselje. Ko se vsa dvorana smeji. Ko po predstavi vsi odidejo zadovoljni, je posebno zadoščenje. A te vloge so enako težke kot tiste v dramskem repertoarju. Včasih še celo težje. Mogoče težje nasmejš gledalca, mogoče ga lažje spraviš v jok.”

► Je bila kakšna vloga, ki ste jo zavrnili?

“Ne spomnim se, da bi kakšno sploh zavrnila. Sem še igralka stare šole, kot si med sabo pravimo, in takrat ni bilo niti v navadi, da bi si kdo drznil ali upal zavrniti vlogo. Igrali smo vse, kar smo dobili, od začetka do konca, od pravljič do najtežjih predstav.”

► Kako sicer doživljate kritike?

“Nekdaj smo jih zelo spremljali

in bila je cela tragedija, če si dobil slabo. Tako zelo osebno smo jih jemali. A z leti seveda čedalje manj. Mislim, da so bile kritike tistega časa bolj poglobljene. Kritiki so razčlenili vloge, niso bile le opisne, kar prevladuje danes. Bolj so se jim posvečali. Danes jih bolj malo spremljam, visijo na oglasni deski. Razen redkih izjem se mi zdijo zelo osebne. Kritiku si ali pač nisi všeč. Vse je popreprošteno. Lahko te skritizira, ne da bi povedal, zakaj. Včasih so vse argumentirali. Denimo, bi moral biti tak in tak, pa ni bil.”

► Vam je bilo kot ženski v gledališču težko?

“Ženskam je toliko težje, ker je zanje manj vlog. Veliko več je dobrih moških vlog. Meni je bilo težko predvsem zato, ker sem porabila ne vem koliko let, da sem dokazala, kaj vse zmorem. Nekdo te popredalčka in tičiš v predalčku čednih mladih igralk, od koder se več ne premakneš. Za ta premik sem porabila največ truda in časa. Hotela sem dokazati, da znam kaj več od tega. Da ne šteje le videz. Premik iz predalčka čednih igralk je bil na celotni igralski poti najtežji.”

► Zakaj je v goriškem gledališču prišlo do okrepljenega, skorajda zvezdniskega moškega dela ansambla, ženske pa ostajajo v ozadju?

“Ker so vloge take. Fantje so igrali same velike vloge. V uspešnici Plešasta pevka, denimo. To so sijajne vloge! Pa Konec igre, Kralj umira. Ženske imajo manj učinkovite vloge. Zgodilo se je samo po sebi, ker je bil tak repertoar. Pa priznani režiserji, kot sta denimo Kica in Magelli, sta se oprla bolj na moški del, in smo me bolj asistirale. Težko je. In težko najdeš drame, kot je Striček Vanja, kjer sta dve perfektni ženski vlogi uravnoteženi z moškima.”

► Je bilo zaradi tega med ženskim delom ansambla kdaj čutiti jezo?

“Včasih. Ob gostovanjih drugih igralk, ki so pobrale vse glavne vloge. Me smo bile samo servis. A to je stvar umetniškega vodstva, ki bi moralo skrbeti tudi za svoj ansambel in za enakomerno razporeditev vlog med hišnimi in gostujočimi igralci. Je pa tako, da če režira Kica, zahteva, denimo, v glavni vlogi Branka Šturbeja. On

Stran / Page: 16.1

Doseg / Reach: 66000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 2433 cm2

3 / 7

postavi pogoje, gledališče pa jih bodisi sprejme ali zavrne. Kdo bi rekel: hvala lepa, pri nas gospoda ne boste režirali, a tu se to ni zgodilo. Ne vem, morda se je umetniški vodja premalo boril za nas. Res je tudi, da so bile nekatere od teh predstav sijajne, dobitnice nagrad. A svojega ansambla ne bi smeli zapostavljati."

► Zdi se, da moški igralci tudi v zrelih letih dobivajo tehtnejše vloge, starejše igralka pa izkušnjam navkljub ...

"Tako je. Vsa svetovna dramatika je naravnana tako. Premalo je avtorjev, ki bi razumeli ženske ali pisali za ženske. Saj so tudi dramatikove večini moški. In malo je tudi režiserjev, ki bi se posvetili ženskam, kot se Metod Pevec, ki v filmih obravnava ženske, od Karmen do Pod njenim oknom."

► Kako pa je potekalo življenje v gledališki družini?

"Ne priporočam. Zelo kaotično. Bila je čista štala. Ko smo prišli v Novo Gorico, tu ni bilo otroških jasli, in ravno sem rodila, tako da je moja hči nekaj časa ostala pri

mami v Mariboru. K njej sem se z avtobusom takrat vozila tudi sedem ur. Tega nikomur ne privoščim. Kasneje je moja hči veliko časa preživela v edini in skupni garderobi v Solkanu, kjer so se vsi malo ukvarjali z njo. Tisti, ki ni bil na odru, ki ni nastopal, je skrbel zanjo. Veliko se je z Barbaro ukvarjal Ivo Barišič, če je bil prost. V garderobi je pisala tudi naloge, jedla je, kar so imeli v gostilni. Pa čeprav fižolovo solato in klobaso. V tem pogledu je bila hčerka prav uboga."

► Kateri režiser je vašo igralsko pot posebej zaznamoval?

"Nedvomno Mile Korun. Žal mi je, da skoraj več ne režira. Rada pa delam tudi z mladimi, ki danes

prinesejo novo branje. Čeprav uprizarjajo tekst, ki si ga že igral, ga berejo drugače in je potem veliko bolj zanimivo."

► Kaj odlikuje Koruna?

"Zelo zanimiv človek je. Po eni strani ciničen, po drugi pa je kot kakšen psihoterapevt. Pri njem se počutiš, kakor pri psihiatru. A pušča ti vso svobodo, te nekako nevidno usmerja. Je tudi zelo radoveden. Z njim je užitek delati, saj gre za proces, ko iščeš, si nekaj privoščiš, narediš čisto odštekane stvari. Spominjam se prizora v Ljudožercih, ko Magdalenka stopi v škaf vode. Imela sem obute zlate sandale in z njimi na vaji stopila v škaf, kjer seveda ni bilo vode. Mile pa pravi: čakaj, a se ti ne misliš sezuti, a si boš kar v čevljih prala noge. Pa sem rekla, da ja, in se mu je zdelo zanimivo, super. Tako spodbuja ustvarjalnost v tebi."

► Kaj se je v gledališču v vseh teh desetletjih spremenilo?

“Morda sem krivična, a na podlagi lastne izkušnje menim, da manjka iskrenega navdušenja. Vse je nekako podvrženo denarju, hitenju. Mi smo res bili pionirji in smo morali delati z veliko entuziazma. Ničesar ni bilo. Premrazila sem se in prevozila po vseh luknjah kot le redko kdo. Vseeno smo bili navdušeni. Mogoče zato, ker smo imel pred sabo cilj ustvariti teater, omogočiti boljše razmere. Zdaj pa seveda vse to imamo. Imamo tehnološko najboljšo opremljeno hišo, svoje garderobe, imamo vse, ampak ni pa več druženja. Včasih smo se seveda morali družiti, saj smo bili vsi v eni garderobi, po premierah pa smo se zadržali tudi do jutra. Vse je bilo bolj po domače. Danes pa veliko ljudi čuti, da so tu samo v službi. Najbrž je povsod enako, po tretji uri nikjer več ne dvignejo telefona. Rutina je vse močnejša, žara je vse manj. Ljudje pravijo, da ta hiša deluje hladno. Ves ta marmor ... Teater si predstavljaš malo zaprašeno, z žametnimi zavesami.”

► Po predstavah ni več dolgih debat v noč?

“Zdaj ljudje nimajo več časa ostati. Vsak se usede v avto, hiti drugam, morda celo na radio ali snemat na televizijo. Priznam, če bi danes izbirala, ne bi več hotela postati igralka. Ker nimam take samozvesti, dovolj agresivnosti. Tega nimam v sebi, ne moreš pa se ga priučiti. Ne znam se prodati. Zame je nepredstavljivo, da bi se morala ponujati. Moram se počutiti varno, imeti občutek, da imam službo za nedoločen čas. Tovrstni kompleks najbrž izvira iz revščine. Najbrž se bojim biti še kdaj tako revna, da ne bi imela niti kaj za jesti. To je moja travma. Je pa morebiti bolj stimulativno, če moraš menjati službo, se boriti za vloge. To že. Tu se morebiti malce uspavaš, ker imaš delo zagotovljeno. A nekateri lahko delujemo samo na tak način.”

► Ste dogovorjeni za kakšno novo vlogo?

“Ne. Nikoli ne vem vnaprej, ker ne hodim spraševati umetniškega vodje. In nikoli nisem hodila, tako da res nisem vnaprej vedela, kaj

bom igrala. Igrala sem, kar so mi dali. Ponavadi je tako, da je vloga, ki bi si jo igravec izbral, vse prej kot primerna. Je bolje, če ti jo kdo drug izbere. Saj si včasih grozno začuden nad izborom, potem pa te začne zanimati. To sem nekoč spoznala, in sem si rekla, naj kar drugi izberejo vlogo, v kateri me vidijo.”

► Kaj občutite ob trendu uveljavljanja lažjih gledaliških žanrov?

“Je pač prisoten. Mislim pa, da si gledališka hiša nacionalnega pomena, kot je naša, lahko privošči tudi zahtevnejša dramska dela. Lahkotnejši teater me sicer ne zadovoljuje. Razumem, da je čas tak, da ljudje živijo težko in se v teatru želijo nasmejati, iz njega oditi dobre volje. Vem, da je tako. Mene pa zadovoljijo vloge, ki jih sicer težje naredim, a mislim, da se ljudi dotaknejo. Gledališče jim mora dati misliti. Po predstavi morajo domov oditi tudi s kakšnim življenjskim vprašanjem. Sicer ostane samo zabava, gledališče pa naj bi ljudi vsekakor tudi prosvetilo.”

► Ali v času poplave prostočasnih razvedril gledališče izgublja svojo moč?

“Ne vem, ali jo izgublja. Profesionalna gledališča so angažirana. Ljubljanska Drama je še vedno institucija. Če greš v Mladinsko gledališče, veš, da ne boš gledal raznih 'com' predstav. Naše gledališče naj bi bilo mešanica resnih, poglobljenih dram in nekoliko lažjega repertoarja. A takšno gledališče se ne bi smelo nikoli spustiti pod določeno raven. Zato so druga gledališča ali kakorkoli se imenujejo.”

► Ste ena redkih igralk, ki je pri nas doživela vsaj občutek, kako je videti slava.

“Ta slava je prišla predvsem zaradi filma Krč. V tistih časih je bil razvpit to film. Vem, da ni bilo revije, v kateri nisva bila objavljena napol gola s Cavazzo. V vsej Jugoslaviji je ni bilo.”

► Kako to, da vas filmska industrija ni zvabila v svoje vode?

“Meni je bilo samo skrajno neprijetno, ker nisem več nikamor mogla iti, ne da bi me prepoznali.

Vedno si moral paziti, kako se obnašaš, kaj si oblekel. Ta vrsta pozornosti mi ni ljuba. Na gledališkem odru si seveda izpostavljen, a zasebno sem bolj zadovoljna, če me ljudje ne prepoznavajo. Ko sem sprejela vlogo, nisem vedela, da bo tak učinek. Na avdiciji so nam povedali, da se bo v filmu treba sleči, in na izbiro smo imeli: sprejmi ali pusti. Bila je glavna vloga in s honorarjem sem si lahko potem kupila stoenko. To je bila motivacija. Na snemanju golih prizorov pa sta bila samo snemalec in režiser. Sicer pa nisem bila prva, ki se je slekla. So se že druge pred menoj, denimo Milena Dravič. A vsa ta pozornost je bila nepričakovana in, priznam, neprijetna. Takrat pa tudi sicer ni bilo veliko priložnosti za delo v filmu. To so bili samo izleti iz gledališča.”

► Ki je popolnoma drugačen svet?

“Gledališče je tisočletna institucija, s katero se film ne more primerjati. In tako bo ostalo. Z njim niso primerljive ne televizija ne kakršnekoli gibljive slike. Je živa stvar, ker je nepredvidljivo. Lahko se zgodi marsikaj. Nekoč je med predstavo v stari Gorici igravec doživel srčni infarkt. K sreči je bil med občinstvom v dvorani zdravnik in je takoj pritekel na oder. Pa tudi predstava je enkrat boljša, drugič slabša. Tudi to teater ohranja pri življenju. Nepredvidljivost.”

► Anekdot je najbrž veliko.

“Vse sorte je bilo. Nekoč je naš pokojni igravec, ki je imel dentjero, zakričal in malo preveč odprl usta. In mu je zobna proteza skočila iz ust na žametno zaveso, po kateri je zdrsnila na tla. In zadnjič se je med gostovanjem iz zaodrja na sceno prikotil kolut lepilnega traku, ki ga nisem nikakor mogla ustaviti. In ljudje so se smejali, ta pa se je ustavil na robu odra.”

► Se vam stavki iz predstav kdaj vračajo v spomin?

“To se mi velikokrat dogaja in včasih se ne spomnim, iz katere predstave so. Ali pa pride stavek, ki ga kdo izreče, in pomislim, da sem

ga sama nekoč govorila. Včasih so to celi monologi. Se zbudim in kar govorim, kar tako: *(žebra v grščini)*. Ampak to pride in odide. Bog ne daj, da bi vse to, vse te vloge nosil s sabo! Moraš počistiti."

► Grščina vam je ostala iz Bakhantk?

"Ja, bila sem ena bolj stara, najstarejša Bakhantka. (smeh) Bilo je lepo, super. Sprva sem stokala, da ne bom zmogla tako plesati. Mlajše so bile nabite z energijo, jaz pa ajajaj. Po mesecu treniranja in vadbe pa sem se že dobro počutila in me ni več nič bolelo. Drugače me bolijo križ, kolena, fizično od mene ni kaj pričakovati."

► Ne moremo se ogniti vprašanju o razmerah v gledališču. Bili ste med najostrejšimi kritiki prejšnjega vodstva. Kako je danes?

"Drugače. Z nekdanim direktorjem Mojmirjem Koničem ni šlo, ker je človek, ki o gledališču nima pojma in ga ne ljubi. Hvala bogu, da je potem končno razumel, da mora iti. Borba je bila dolga in težka, posledice pa je še čutiti. Z njim je gledališče doseglo dno. Gospoda Čuka pa od prej ne poznam, razen s kakšnega nastopa na televiziji, ampak mislim, da se je nekaj že spremenilo. To je le kulturna ustanova in on je kultiviran človek. Je zanimiv sogovornik, ki nas lahko povsod predstavlja. Tudi umetniške vodje Ire Ratej ne poznam, ker je bila toliko let v Mestnem gledališču ljubljanskem, a v pogovoru z njo sem začutila, da ima voljo in željo spremeniti, urediti stvari. Ji ne zavidam, ker je prišla v tako razsulo. Ogromno mora narediti sama. V naši hiši veliko stvari ne štima. Dokler se ne bo vzpostavil princip, da je osnova gledališča igralec, predstava pa svetinja in ne vse ostalo, ne bo pravega reda. Ne gre za mojo ošabnost, če želim imeti pogoje, da lahko maksimalno odigram predstavo ali če pričakujem tudi med vajami v zakulisju mir, ker sicer glasovi kalijo pozornost.

Mogoče se ljudi, ki prihajajo delat k nam, premalo uvede v gledališče. Se premalo poudari, da to ni tovarna, tu ni tekočega traku. Da so tu drugačni zakoni."

► So se razmere v ansamblu umirile?

"Treba je še marsikaj postoriti. Mislim, da je določen razkol še ostal. Potreben je čas, da vse zgladi, saj je šlo dogajanje preveč na nož, a drugače se žal ni dalo. Očitati so nam, da smo šli do novinarjev, ampak ni bilo več druge poti, saj smo sicer govorili stenam. Koniču sem sama trikrat rekla, ali misli vendarle v dobro gledališča oditi. In njegov odgovor: ali mislim končno oditi v penzijo."

► Zgodilo se je ravno nasprotno, mar ne? Pred tremi leti ste se odločili, da ne greste v pokoj, ampak ste ostali v gledališču.

"Se pač držim tega, kar država hoče, da naj delamo čim dlje. *(nasmeh)* In jaz to počnem. Zdi se mi bogokletno sedeti doma, če si še vedno lahko zapomnim tekst in mi zdravje nekako še služi."

► Kako pa gre lahko igralec v pokoj?

"Ne moreš kar nehati igrati. Saj v predstavah nastopajo tudi stari ljudje. Niso samo lepi in mladi. Zakaj ne bi starih igrali starejši igralci in ne mladi, zamaskirani v stare? Pri baletu je drugače, morda tudi v operi, a za igralca je penzija povsem nesmiselna. Saj lahko igraš do smrti. Saj je Štefka Drolčeva naravnost sijajna! Drugače je, če si bolan. Jaz pa se ne počutim prav nič drugače, kot sem se pred dvema ali štirimi leti, ko bi lahko odšla v penzijo. Jeseni bo 42 let, kar sem tu. Včasih je bilo drugače ..."

► So bili igralci prisiljeni oditi v pokoj?

"Včasih si pri vratarju dobil odločbo, da si v penziji, in konec. Veliko igralcev je bilo razočaranih."

► Ali vendar niso izkušnje, ki pridejo z leti, tudi pri igralcih dragocene?

"Seveda. Veliko lažje je igrati

nekatero vlogo, prej prideš do rezultata. Črpaš iz svojih izkušenj, slednjih pa je kar nekaj. Umrta mi je mama, preživela sem kap ... Vse to so dogodki, na katere sem se morala odzvati, zdaj pa izkušnje lahko uporabim pri ustvarjanju lika, ki se mora prav tako soočiti s podobnimi občutji. Vse to zelo pomaga. Ko imaš toliko kilometrine, potrebuješ manj vaje. Včasih je že malo dolgočasno, in prideš prej do cilja."

► Da ne pozabim, kaj ste pa Koniču odgovorili glede odhoda v pokoj?

"Nič, vstala sem in šla. Hotela sem mu sicer reči, da ko bo on toliko delal v tem teatru ... Pa se mi ni zdelo vredno in sem odkorakala iz pisarne."

► Menda vas je prizadela tudi nekakšna simbolična gesta - ko je iz pisarne umaknil fotografijo Jožeta Babiča, ustanovitelja gledališča, režiserja in vašega nekdanjega moža.

"Ne vem, kako naj to opišem. Zdelo se mi je podlo. Prideš, in prvo dejanje, ki ga narediš, je odstranitev slike ustanovitelja gledališča, namesto nje pa obesi neka svoja priznanja, ki nimajo nič z gledališčem. To me je pa res šokiralo. Tega ne bi nihče napravil. Takoj vidiš njegov podcenjevalni odnos do gledališča. Sergij Pelhan je vsa leta sedel pod to sliko. On jo je obesil gor. Nekdo, ki pa nima pojma o gledališču, jo umakne. Pride v pisarno, tapecira vrata, da se ven ne bodo slišale ne vem kakšne skrivnosti, naroči postaviti kamere, da se vidi, kam kdo gre, s kom se kdo družijo. Tiste kamere po vsem gledališču ..."

► So kamere še?

"Mislim, da so samo še zunanje. Novi direktor nam je prisluhnil in smo takoj uredili."

► Kaj pa kartice? Štempljate?

"Ne. Pa saj je bilo praktično nemogoče! Kartica naj bi odpirala prehode med garderobami in odrom, toda kam naj bi si jo igralci dali? Če nimajo žepa na kostumu ..."

MAJA PERTIČ

Stran / Page: 16.1

Doseg / Reach: 66000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 2433 cm2

6 / 7

Teja Glažar: "Zame je bilo bolj pomembno postati jockey, jahati."

Glažarjeva v vlogi Angeline v Duohtarju pod mus, nadvse uspešni koprodukciji SNG in koprskega gledališča

Stran / Page: 16.1

Doseg / Reach: 66000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 2433 cm2

7 / 7

Vloga Nore je bila ena najljubših na gledališki poti Teje Glažar